

– JULKAISUVAPAA LAUANTAINA 6.7. KLO 14:00 –

Polttopisteessä-puhe

Mitä maailma tarvitsee tänä päivänä?

Maailma tarvitsee tänä päivänä evankeliumin ilosanomaa syntien anteeksiantamuksesta.

Hyvä Kansanlähetyspäivien juhlaväki. Rakkaat ystävät.

Tervetuloa näille päiville. Kiitos siitä, että olet tehnyt kesäjuhlamme mahdolliseksi tulemalla paikan päälle tänne Ryttylään. Kiitos myös teille, jotka eri syistä seuraatte ohjelmaa etänä, olette sitten kotimaassa Suomessa tai jossain kauempana. Myös te olette meille tärkeitä.

Aloitin puheeni väittämällä, että maailma tarvitsee tänä päivänä ilosanomaa syntien sovitukselta. Sanoessani näin tarkoitin myös meitä näille päiville kokoontuneita uskovia.

Muistakaa Paavalin sanat:

Miten siis on? Olemmeko me muita parempia? Emme lainkaan. Olen jo esittänyt sen syytöksen, että kaikki, niin juutalaiset kuin kreikkalaisetkin, ovat synnin vallassa. (Room. 3:9)

Kenelläkään toisella ihmisellä, kuin Jeesuksella, ei ole mitään ansioita Jumalan edessä. Siksi meidän tulee nöyryä Jumalan eteen, katu syntejämme ja pyytää anteeksiantoa.

Rukoillaan siis yhdessä. (rukous)

Rakkaat kristityt. On tärkeää, että teemme parannusta omista synneistämme. On helppo osoittaa lähimmäisen elämässä olevia epäkohtia, jotka eivät ole meille ongelmia. On paljon vaikeampaa myöntää, että minun elämässäni on sellaisia asioita, joita Jumala suree.

Samalla on kuitenkin niin, että me emme voi valita niitä taisteluita, jotka joudumme kohtaamaan. Tarkoitan tällä sitä, että moni puheenaihe, joista meidät tunnetaan ei ole ollenkaan sellainen, josta toivoisimme, että meidät tunnetaan. Meidän on kuitenkin käytävä juuri ne taistelut, joihin Jumala meidät lähettää.

Kulunut vuosi on ollut haastava. Viime syksynä kävimme liikkeemme historian kenties raskaimmat muutosneuvottelut. Samaan aikaan mediassa kohistiin kahden työntekijämme Inkerin kirkossa saamasta pappisvihkimyksestä. Asiaan liittyvä kuulemismenettely on edelleen kesken. Myöskään tämän vuoden alku ei ole ollut tyyni. Keväällä yhdeksän kymmenestä Suomen ev.lut. kirkon piispasta teki poikkeuksellisen aloitteen muuttaa kirkon avioliittokäsitystä siten, että kirkko luopuisi Raamatun selvästä opetuksesta.

Tämän kaiken keskellä meidän on kiinnitettävä katseemme yhä lujemmin Jumalan sanaan. Jumala sanoo Jesajan kirjassa:

Katso: minä luon uutta. Nyt se puhkeaa esiin – ettekö huomaa? Minä teen tien autiomaahan ja joet kuivuuden keskelle. (Jes. 43:19)

Moni meistä on tunnistanut viimeisen vuoden aikana kuivuuden, jonka keskelle Jumala on antanut sekä Kansanlähetyksen että koko Suomen kansan kulkea. Katseemme kiinnittyy helposti ympärillämme olevaan vääryyteen; sotaan, hallituksen leikkauksiin, yhteiskuntamme etäännyttämiseen kristillisistä arvoista ja muuhun vastaavaan. Mutta oletko huomannut sitä uutta mitä Jumala luo?

Oletko huomannut, miten uutisissa on kerrottu nuorten miesten olevan aiempaa uskonnollisempia? Oletko huomannut, että olemme joutuneet lisäämään Kansanlähetyksen perheleirejä leirien myydessä vuosittain loppuun? Näetkö, miten Jumalan sana viitoittaa meille tietä eteenpäin myös oman aikamme keskellä?

Ajattelen sitä Daavidin psalmin sanaa, jossa hän sanoo:

1 Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu. 2 Hän vie minut vihreille niityille, hän johtaa minut vetten ääreen, siellä saan levätä. 3 Hän virvoittaa minun sieluni, hän ohjaa minua oikeaa tietä nimensä kunnian tähden. 4 Vaikka minä kulkisin pimeässä laaksossa, en pelkäisi mitään pahaa, sillä sinä olet minun kanssani. Sinä suojelet minua kädelläsi, johdatat paimensauvallasi. (Psalmi 23:1-4)

Daavid on meille hyvä esikuva siitä, että kun kiinnitämme katseemme Jumalan hyvyyteen, opimme tunnistamaan sitä ympärillämme olosuhteista riippumatta. Opetellaan siis yhdessä elämään katse Jumalaan kiinnitettynä elämämme jokaisena hetkenä.

Käsittelen puheessani tänä vuonna ennen kaikkea Suomen ev.lut. kirkon tilannetta ja Kansanlähetyksen tulevaisuutta.

Alle kaksi kuukautta viime kesän Kansanlähetyspäivien jälkeen Kansanlähetyksen suhde Suomen evankelisluterilaiseen kirkkoon kriisiytyi. Tämä tapahtui kun kaksi työntekijäämme vihittiin Pietarissa Inkerin ev.lut. kirkon pappisvirkaan 3.9.2023.

Viikkoa ennen vihkimystä keskustelimme asiasta arkkipiispan kanssa kasvatusten, hänen kysytyään asiasta minulta, Tom Säilältä ja Lauri Vartiaiselta yhteisessä tapaamisessamme. Piispat eivät siis olleet autuaan tietämättömiä syyskuussa tapahtuneesta viiden suomalaisen teologin pappisvihkimyksestä.

Myöhemmin arkkipiispa on kuitenkin antanut ymmärtää, että keskustelu käytiin liian myöhään. Tämä tarkoitti arkkipiispan mukaan lähetyksen perussopimuksen ilmoitusvelvollisuuteen kohdistuvaa rikkomusta. Siksi piispainkokous käynnisti asiassa virallisen kuulemismenettelyn.

Kuulemismenettelyn suhteen kuvaavaa on ollut se, että vaikka se käynnistettiin sillä perusteella, että olisimme rikkoneet ilmoitusvelvollisuuden, on keskustelua käyty, kuten Tom Säilä ajankohtaiskatsauksessaan Evankeliumijuhlilla totesi, lähinnä naispappeudesta ja siihen liittyvistä yhteistyökysymyksistä.

Evankeliumiyhdistyksen tavoin Kansanlähetyksen hallitus jätti omat vastauksensa piispainkokoukselle toukokuun lopulla. Iloitsen siitä, että hallituksemme vastasi sille esitettyihin kysymyksiin kiihkottomasti mutta selkeästi omasta teologisesta identiteetistämme kiinni pitäen. Teologinen vakaumus ei ole rahalla ostettavissa.

Meitä yhdistää Evankeliumiyhdistykseen myös se, että samoin kuin he, niin myös Kansanlähetyksen haluaa jatkaa yhteistyötä Suomen ev.lut. kirkon kanssa. Näen tähän olevan myös hyvät mahdollisuudet, jos vain kirkon puolella löytyy siihen tahtoa.

Kuten olemme sopineet piispojen kanssa, en kommentoi tässä yhteydessä varsinaisia annettuja vastauksia, jotta prosessi voidaan käydä rauhassa. Tarvittaessa voimme palata asiaan piispainkokouksen käsiteltäviä asioita.

Käynnissä oleva kuulemismenettely on luonnollisesti aiheuttanut huolta ja pelkoa työntekijöidemme joukossa. Myös monet työmme ystävät ovat lähestyneet meitä kysellen, miten Kansanlähetyksen lähetystyön käy, jos meiltä otetaan pois virallisen lähetysjärjestön asema. Entä mikä on taloudellinen tilanteemme muutosneuvotteluiden jälkeen?

Taloudellinen tilanteemme on kehittynyt tämän vuoden ensimmäisellä vuosipuoliskolla hyvin ja käydyt muutosneuvottelut, ovat parantaneet talouttamme odotetulla tavalla. Paljon on tietysti kiinni siitä, miten tilanne kehittyy loppuvuodesta.

Jos meiltä otetaan pois virallisen lähetysjärjestön asema, niin erityisen suuri merkitys on sillä miten te näille juhlille kokoontuneet työmme ystävät reagoitte, jos sopimuslähetyjärjestön asema otetaan meiltä pois. Heräävätkö joukoissamme ne lukuisat ystävämme, jotka ovat aktiivisesti mukana työssämme, mutta eivät osallistu siihen taloudellisesti antamalla säännöllisesti omastaan työmme mahdollistamiseksi? Entä, miten seurakunnat toimivat? Nehän ovat vapaita tekemään yhteistyötä haluamiensa tahojen kanssa.

Hyvät kuulijat. Vakuutan teille, että riippumatta siitä miten kuulemismenettelyssä käy, Kansanlähetyksen tulee jatkamaan Raamatunopetus- sekä lähetys- ja evankelioimistustyötä. Kutsumuksemme ei ole muuttunut kuulemismenettelyn myötä. Teemme samaa työtä kuin ennenkin. Kohtaamme työmme kautta edelleen erityisesti niitä ihmisiä, joiden mahdollisuus kuulla evankeliumin ilosanoma ilman lähetystyötä on hyvin vähäinen.

Kutsumuksemme on edelleen viedä evankeliumin ilosanomaa syntien sovitukselta kotiovelta maailman ääriin saakka. Kansanlähetyksen identiteetti ei ole asemassa tai omaisuudessa, vaan Jumalan lapseudessa. Jumalan lapsina saamme tällaisellakin hetkellä rohkeasti uskoa siihen, että Jumalalla on huomiselle suuria suunnitelmia. Älkäämme menettäkö toivoamme ja näkyämme haasteiden keskellä.

Hyvät yhteistyökumppanimme, olitte sitten seurakuntien tai toisten järjestöjen edustajia. Vetoan teihin, ettei arvokas yhteinen työmme päättyisi. Älkäämme menettäkö pysyvää toivoamme ja näkyämme muuttuvan maailman keskellä. Varjellaan hyviä suhteita toisiimme samalla kun kuljemme kohti tulevaisuutta. Jumalaan ja toisiin kristittyihin turvautuessamme meillä ei ole mitään hätää. Pidetään mielessä Psalmin 34:20 sanat:

Monet vaivat kohtaavat vanhurskasta, mutta kaikista niistä Herra hänet vapauttaa.
Suomen evankelisluterilaisessa kirkossa ei kuitenkaan ole kuohunut vain Inkerin kirkon pappisvihkimyksen jäljiltä, vaan ehkä ennen kaikkea ja vielä voimakkaammin piispojen tekemän aloitteen takia.

Maaliskuun 12. päivä piispat esittivät, että kirkkojärjestyksen 3 luvun 12 §:ään otettaisiin säännös rinnakkaisista avioliittokäsityksistä. Näistä ensimmäisessä avioliitto ymmärretään miehen ja naisen välisenä ja toisessa avioliitto ymmärrettäisiin avioliittolain 1 §:n mukaisesti kahden henkilön välisenä.

Piispojen esityksessä muutoksen tärkeimmäksi perusteeksi näyttää nousevan kysymys kirkon ykseyden säilyttämisestä. On huomattavaa, ettei esitykselle kyetä antamaan yhtään varsinaista aihetta koskevaa raamattuperustetta. Näin on yksinkertaisesti sen tähden, ettei tällaisia perusteita ole olemassa. Piispojen esitys on vakava poikkeama Jumalan sanasta.

Kansanlähetyks ei yhdy, eikä tule yhtymään tällaiseen Jumalan sanasta luopumiseen. Liikkeemme kanta avioliitosta on kirjattu selkeästi liikkeemme ylimmän päättävän elimen eli liittokokouksemme hyväksymässä Kansanlähetyksen ohjelmassa. Me pitäydymme Raamatun opetukseen yhden miehen ja yhden naisen välisestä avioliitosta.

Koska piispojen esityksen takana seisoivat yhdeksän kymmenestä piispasta, on esitys herättänyt suurta huolta suomalaisten Raamattuun luottavien luterilaisten kristittyjen mielissä. Vaikuttaa siltä, että Suomen kristillisessä kentässä on käynnissä muutoksia, jotka voivat pahimmillaan järjestyttää kirkollisia mannerlaattoja; kuten ajatusta siitä, että Suomessa on käytännössä yksi lähes kaikkia Suomen luterilaisia kristittyjä yhdistävä luterilainen kirkko.

Huoli ei ole turha, sillä esitys on kokonaisuudessaan vakava askel suuntaan, jossa kirkkomme tulisi hajoamaan. Jos tulkintani on mielestäsi liian pessimistinen, niin ota huomioon, että jo nyt esityksessä puhutaan ns. turvallisen seurakunnan käsitteen varjolla siitä, että jatkossa samaa sukupuolta olevien avioliiton ei voi enää sanoa olevan Jumalan tahdon vastainen (syntiä).

Piispojen esityksen hyväksyminen ei myöskään toisi rauhaa kirkkoomme. Esimerkiksi piispa Mari Leppänen on Facebook-sivullaan kirjoittanut esityksen olevan askel yhdenvertaisuuden tiellä. Askel, jonka toteuttamatta jättäminen johtaisi piispan mukaan siihen, että piispat joka tapauksessa ajaisivat asian käytännön tasolla lopullisesti läpi kirkossamme.

Väärästä opetuksesta on sanouduttava irti. Siksi julkaisimme 20. päivä maaliskuuta yhdessä kymmenen järjestön johtajien kanssa kannanoton raamatullisen avioliittokäsityksen puolesta. Kannanotossa sitoudumme tekemään työtä sen eteen, että jokaisella kristityllä on

Suomessa hengellinen koti, jossa voi hyvällä omalla tunnolla olla osallisena myös siinä tilanteessa, jos Suomen ev.lut. kirkko muuttaa avioliittokäsitystään.

Kansanlähetyksellä ei ole ensisijaista halua irrottautua Suomen ev.lut. kirkosta ja perustaa uutta kirkollista todellisuutta. Samalla on kuitenkin todettava, että johtajina emme voi hoitaa tehtäväämme vastuullisesti varautumatta tilanteeseen, jossa meidät käytännössä pakotetaan kirkon ulkopuolelle.

Tilanne on äärimmäisen vakava. Kun Raamatun sana ja kirkkomme tunnustus eivät enää johda kirkkoamme, kadotetaan kirkossa sekä käsitys Jumalan pyhydestä että ajatus Jeesuksesta ainoana tienä taivaaseen.

Tämä muuttaa myös itse evankeliumin sanoman niin, että vaikka käytetään edelleen sanaa "evankeliumi" niin sillä ei tarkoiteta ilosanomaa syntien anteeksiannosta Jeesuksessa, vaan sanomaa yhdenvertaisuudesta, tasa-arvosta ja inhimillisen elämän paremmaksi tekemisestä.

Kun ristin evankeliumi vääristyy yhdenvertaisuuden evankeliumiksi tulee meidän yhä selkeämmin nostaa esille lähetysten maailmanlaaja todellisuus, yhteydet ja näkymät. Muuten on vaarana, että suomalainen luterilaisuus marginalisoituu suuruutensa sokaisemana suhteessa kasvavaan ja vainottuun kirkkoon maailmalla.

Muutama esimerkki siitä, mitä lähetystyön todellisuus on tänä päivänä. Samaan aikaan kun Kansanlähetyksen ja Suomen ev.lut. kirkon suhteissa on ollut haasteita, niin maailman suurin luterilainen kirkko, Etiopian Evankelinen Mekane Yesus-kirkko, haluaa edelleen syventää yhteistyötä kanssamme vahvistaessaan omaa rooliaan lähetyksessä saavuttamattomien kansaryhmien parissa.

Saamme iloita myös siitä, että tilanteessa, jossa Jumalan omaisuus kansa elää monessa suhteessa keskellä hengellistä etsintää, olemme onnistuneet rekrytoimaan lahjakkaita uuden sukupolven työntekijöitä juutalaislähetyksen pariin.

Kansanlähetyksen lähetystyön sydämessä kulkee monen muun säikeen ohella edelleen myös polku vainotun seurakunnan rinnalla. Se polku johtaa Keski-Aasiasta Eurooppaan ja edelleen näiden kansojen parissa rakennettavan kirkon työn osallisuuteen.

Muun muassa tähän kaikkeen Jumala on Kansanlähetystä kutsunut, varustanut ja avannut ovet yli 50 vuoden ajan. Tämä lähetysten ikkuna myös avaa meille näkymän ja ennen kaikkea yhteyden sisäriimme ja veljiimme, joista monet elävät tänäänkin monin verroin ahtaammalla kuin me.

Nostan tämän lähetysten näkymän esille siksi, että sisäänpäin kääntynyt Suomen ev.lut. kirkko voi huomaamattamme hämärtää meiltäkin Jumalan lähetysten ja eskatologisen näkymän. Suomalainen kirkkopoliitikka ei kuitenkaan ole mikään maailman napa.

Tärkeä näky on myös Pohjoismaisten kumppaniemme piirissä tapahtuva muutos. Emme ole yksin. Naapurimaissa on samansuuntainen kehitys ja samat ideologiat, kysymykset ja taistelut.

Moni miettii, mitä minun tulisi tässä tilanteessa tehdä. Herätysliikejohtajien kannanotossa rohkaisemme tavallisia Raamattuun luottavia kristittyjä hakeutumaan sinne, missä Jumalan sanasta pyritään pitämään kiinni. Meidän tulee hakeutua niihin seurakuntiin ja herätysliikkeiden jumalanpalvelusyhteisöihin, joissa Jumalan sanan opetuksesta pidetään kiinni.

Kansanlähetyksen teologinen linja on vuosien saatossa ollut vakaa. Liike on kirjannut kantansa virkakysymykseen ja suosituksensa yhteistyöstä jo 1980-luvulla. Avioliittokanta puolestaan on kirjattu ensimmäistä kertaa vuoden 2011 ohjelmaan, aiheen noustua voimakkaammin esille kirkollisessa keskustelussa. Polttopistepuheissa on kesäjuhlillamme läpi vuosikymmenten muistutettu Raamattuun pitäytymisen tärkeydestä.

Kyse ei siis ole siitä, että Kansanlähetyks olisi muuttunut ja muuttumassa. Kyse on kirkossamme tapahtuneesta hämmästyttävän nopeasta irtiotosta Raamatun auktoriteetista. Kenenkään ei pitäisi yllättyä siitä, että teologisesta vakaumuksestansa kiinni pitävät järjestöt ovat kirkon viimeaikaisten irtiottojen keskellä joutuneet lisäämään itsenäistä, Suomen ev.lut. kirkosta riippumatonta toimintaa. Toisin sanoen, kun toimintamme oli vielä 15 vuotta sitten jopa 90 prosenttisesti herätysliikkeen ja seurakuntien yhteistä toimintaa, on yhteinen toiminta tänä päivänä vähäisempää, koska me emme kelpaa joillekin seurakunnille kumppaniksi pyrkiessämme pitäytymään Raamatun sanan opetukseen.

Tämä on ilmiö johon Kansanlähetyks ei ole pyrkinyt, vaan johon kirkon linjaukset ovat meidät ajaneet. Meillä on monella paikkakunnalla kokemuksia esimerkiksi siitä, miten vuosia jatkunut yhteistyö on kylmästi katkaistu uuden kirkkoherran valitsemisen myötä ilman, että omassa toiminnassamme tai linjauksissamme olisi tapahtunut mitään muutoksia.

Tähän liittyy myös asia, jonka nostin viime vuoden puheessani esille. Työssämme näkyy nimittäin tänä päivänä yhä selkeämmin ero kahden ryhmän välillä, joista toisen jäsenet kuuluvat Suomen ev.lut. kirkkoon ja toisen eivät kuulu.

Tänään palaan tähän samaan teemaan. On nimittäin keskeisen tärkeää, että Suomen ev.lut. kirkon identiteetikriisin keskellä hyväksymme sen, että teemme keskenämme erilaisia ratkaisuja sen suhteen haluammeko kuulua tällaiseen kirkkoon. Vaihtelevista henkilökohtaisista ratkaisuistamme huolimatta meidän tulee tunnistaa yhteinen halumme etsiä Jumalan johdatusta hänen sanastaan ja rakastaa toisiamme sillä rakkaudella, jolla Jeesus on rakastanut meitä.

Teiltä, jotka olette eronneet suomen ev.lut. kirkosta, mutta pitäydytte edelleen luterilaiseen uskoon, pyydämme erityistä kärsivällisyyttä. Me etsimme tällä hetkellä aktiivisesti ratkaisua siihen, miten voimme tukea hengellistä elämääne täysipainoisesti myös jatkossa.

Tietä eteenpäin etsiessämme on tärkeää verkostoitua entistä paremmin. Tämän takia olemme viime vuosina syventäneet yhteistyötä erityisesti niiden kumppaniemme kanssa, jotka jakavat liikkeemme luottamuksen Raamattuun Jumalan sanana. Kotimaassa voimme nähdä tämän toteutuneen esimerkiksi Evankeliumiyhdistyksen ja Raamattuopiston kanssa, joiden johtajia olemme saaneet pitää vieraanamme myös tämän kesän Kansanlähetyspäivillä.

Samoin olemme edelleen olleet aktiivisia Suomen teologisen instituutin yhteydessä, jossa olemme saaneet yhdessä kahdeksan muun yhdistyksen kanssa pohtia ja edistää teologiaan ja opiskelijatyöhön liittyviä kysymyksiä. Tämän suhteen on ollut ilo nähdä, miten Suomen teologinen instituutti on ottanut Soili Haverisen ja Vesa Ollilaisen johdolla askeleita kohti tulevaisuutta. Hyvä esimerkki tästä on norjalaisen Fjellhaug International University Collegien kanssa solmittu memorandum of understanding -sopimus teologian kandidaatin tutkintoon tähtäävän koulutusyhteistyön aloittamisesta STI:n puitteissa.

Lähetysyhteistyössä toimimme monella alueella yhdessä Kylväjän kanssa ja lähetystyön saralle he ovatkin meille edelleen läheisin kotimainen kumppani, jonka kanssa jaamme yhteisen näyn perinteisen lähetystyön tärkeydestä.

Olemme myös pyrkineet syventämään yhteyksiä muihin Pohjoismaisiin herätysliikkeisiin ja lähetysjärjestöihin. Tämän työn yhtenä hedelmänä saamme tänään pitää ruotsalaisen ELM:n johtajaa Daniel Ringdahlia ulkomaisena päävieraanamme kesän Kansanlähetyspäivillä.

Kun katsomme tulevaisuuteen, saamme olla luottavaisia. Työssämme on monia kantavia rakenteita sekä hyviä avauksia, joiden uskon tuottavan myös jatkossa hyvää hedelmää.

Ensimmäinen näistä on pyrkimys rakentaa uusia jumalanpalvelusyhteisöjä koko Suomen alueelle. Ehkä kysyt, miksi meidän tulee rakentaa jumalanpalvelusyhteisöjä? Onko Kansanlähetysten identiteetti kenties muuttumassa?

Kansanlähetysten identiteetti ei ole muuttumassa. Liikkeemme on alusta alkaen halunnut tarjota hengellisen kodin toiminnassa mukana oleville. Aiemmin tämä on tapahtunut pitkälti niin, että liikkeemme on hoitanut ihmisten sielut ja hengellisen opetuksen, kun taas paikalliset seurakunnat ovat hoitaneet kirkolliset toimitukset ja sakramentit. Tänä päivänä monella liikkeessämme mukana olevalla ihmisellä ei enää ole aktiivista suhdetta omaan paikallisseurakuntaansa. Parokiaalijärjestelmä on murtunut erityisesti nuorten parissa.

Kysymykseksi nousee myös se, minne johdamme ihmiset, jotka tulevat uskoon evankelioimistyömme kautta. On rohjettava sanoa, että osassa paikallisseurakunnista esiintyy sellaista opetusta ja toimintaa, ettei niiden toimintaan voi johtaa ihmisiä hyvällä omallatunnolla. Tämä on toinen syy siihen, miksi meidän on pyrittävä järjestämään messuja yhä useammalla paikkakunnalla.

Jumalanpalvelusyhteisöjen rakentaminen ei saa kuitenkaan johtaa siihen, että muutomme pappiskeskeiseksi liikkeeksi. Samalla tavalla kuin näitä päiviä on ollut rakentamassa monta sataa henkeä hyvin erilaisista ammateista, taustoista ja ikäryhmistä, tarvitsee myös jokainen seurakunta työhönsä monenlaisista osaamista. Jokainen meistä on kutsuttu rakentamaan seurakuntaa ja viemään evankeliumia eteenpäin omalla paikallamme.

Tämän suhteen haluan nostaa esille myös yhden monelle meistä kipeän asian. Joukossamme on monia ihmisiä, joilla ei ole säännöllistä jumalanpalvelusyhteyttä. Syntinen ihminen tarvitsee kuitenkin säännöllisen yhteyden sakramentteihin ja toisiin kristittyihin. Pidetään siis huoli siitä, ettei kukaan meistä joudu olemaan yksin kristityn vaelluksellaan. Pyritään yhdessä rakentamaan yhteisöjä, niin että jokaisella olisi paikka, johon kuulua.

Kun katson tulevaisuuteen, rukoukseni on, että pysymme avoimina niin, että uudet ihmiset ovat aina tervetulleita joukkoomme. Kansanlähetyksestä on sanottu, että yksi sen vahvuus on siinä, että mukaan kelpaa kuka tahansa. Jokainen ihminen on tervetullut.

Kun tänä aikana joudumme siis miettimään, miten organisoimme työmme tulevaisuudessa ja mihin käytämme meille uskotut resurssit, niin on tärkeää, että uutta rakentaessamme toimintamme ei ole poissulkevaa vaan mukaansa tempaavaa.

Tämän mukaisesti yhteisömme ovat kaikille avoimia, ja myös jumalanpalveluksiimme voi osallistua kuka vain. Jos siis mietit tätä puhetta kuullessasi, että joukkoomme olisi kiva kuulua myös läpi vuoden, niin älä epäröi vaan hakeudu toimintaamme omalla paikkakunnallasi. Olet tervetullut mukaan.

Lopuksi. Viime aikoina monet muut uskon ja etiikan asiat ovat jääneet homoseksuaalisuuskysymyksen jalkoihin. Tämä on siinä mielessä ymmärrettävää, että meidän ei tule laiminlyödä niitä taisteluita, joihin meidät tässä ajassa vedetään. Samalla on kuitenkin tärkeää, että opetuskeskiössä säilyy aina ikuisuusnäkökulma. Juuri evankeliumin ydinsanoma syntien anteeksiantamuksesta synnyttää nimittäin aitoa luottamusta Jeesukseen herranamme ja ikuisen elämän antajana.

Ristin evankeliumin luovuttamattomuuteen on kaksi syytä. Elämän lyhyys ja iankaikkisuuden pituus.

Kun kesän jälkeen käymme syksyyn ja piispat tekevät oman päätöksensä lähetysjärjestöasemamme suhteen, niin kaiken keskellä rohkaisen sinua pysymään luottavaisena. Miten käykin, niin Jumalan johdatuksessa on hyvä olla. Lopulta totuus aina voittaa.

Luota siis rohkeasti Jumalaan ja hänen johdatukseensa:

Ole vain rohkea ja ole luja. Noudata tarkoin sitä lakia, jonka palvelijani Mooses sinulle antoi. Älä poikkea siitä oikealle äläkä vasemmalle. Silloin menestyt kaikessa mihin ryhdyt. (Joosua 1:7)

Siunattua ja toivorikasta päivää toivottaen,

Daniel Nummela, Suomen Ev.lut. Kansanlähetyksen lähetysjohtaja.